

Lecția

autor: I. Câmpean și C. Chifor

Când Barbu încercă să răstoarne cenușa în apa râulețului din mijlocul satului, apăru un Peștișor năzdrăvan ce spuse:

– Te implor! Nu arunca cenușa unde e locul de trai pentru broaște, melci, lipitori, insecte și peștișori, frați de-ai mei. Iar ca să înțelegi mai bine motivul rugăminții mele, te prefac într-un caras mititel ca să fii tu însuși martor la cele întâmplate în râuleț.

Peștișorul îl atinse cu codița și se petrecu minunea. Micul caras, adică Barbu, însoțit de Peștișorul năzdrăvan, porni într-o excursie pe râu. Cele văzute îl întristară grozav:

cioburi de sticlă, farfurii și oale stricate, cratițe și tigăi ruginite, grămezi de cenușă, gunoi, pietriș și moloz... abia se mai vedea din loc în loc câte o vietate.

– Acestea sunt “darurile” făcute de tine și de consătenii tăi, zise cu dojană Peștișorul năzdrăvan.

După aceea micul caras fu retransformat în cunoscutul nostru, Barbu.

Și ce credeți? Lecția i-a fost de învățătură. Băiatul duse cenușa într-un loc special destinat gunoiului.

Ce comoară ascunde pâinea

după EMILIA CĂLDĂRARU

Mama i-a pregătit lui Gheorghită pâine cu unt și cu dulceață.

– O mănânc afară, a strigat Gheorghită, și a ieșit îndată pe porțiță, să nu-l vadă mama ce face. Vedeți voi, lui Gheorghită pâinea nu-i palce, mănâncă ce-i pe deasupra, iar pâinea o aruncă.

– Vai, nu-i păcat de-atâta muncă? auzi el cu mirare, pe când pâinea se rostogolea pe cărare.

– Cine a vorbit? Și despre ce „muncă” pomenea? se opri Gheorghită în loc, cu urechea ciulită.

– Sunt eu felia de pâine azvârlită. Poate că data viitoare, dacă vei ști ce comoară se ascunde într-o felie de pâine, n-ai s-o mai arunci cu atâta nepăsare.

– Spune-mi atunci, spuse băiatul cu nerăbdare.

– Cea mai de preț comoară: MUNCA OMULUI. Iată: eu, pâinea, din boabe de grâu m-am ivit... coapte în soare, pe întinsele ogoare, lucrate de sute de mâini muncitoare și sute de iscusite mașini – pe care tot omul prin munca sa le-a făurit. După ce au fost secerate și treierate, boabele de grâu au fost puse în silozuri înalte, la adăpost de vânt și umezeală. Și într-o zi boabele s-au trezit mai ușoare. Oamenii le-au dus la moară și le-au prefăcut în făină, albă, moale și fină. Apoi au pus-o în mii de saci, o casă plină. Ieri mai eram încă în malaxoare – asta-i o mașină mare care frământă aluatul – și câțiva oameni pricepuți vegheau împreună, să fie pâinea dospită și bună. Meșterii au așezat pâinile în cuptoare, iar noi am crescut rumene și frumoase!...

Vezi câtă muncă ascunde o pâine? Înțelegi acum de ce trebuie să fie prețuită?